

Deze week betrapte ik mij er op dat ik ‘*I don’t know how to love him*’ floot terwijl ik door het bos op de fiets naar mijn werk toe reed. Filmmuziek, en voor een theoloog geen onwaarschijnlijke keuze uit het beschikbare repertoire. Maar mijn deuntje stokte direct toen ik bedacht dat het een hit uit mijn pubertijd is. *Jesus Christ Superstar*, de rockopera van Rice en Webber, beleefde in de gelijknamige film van Jewison de première in 1973. Yvonne Elliman zingt het in haar rol als Maria Magdalena, al meende ze tijdens haar casting dat de tekst voor de rol van Jezus’ moeder geschreven was. Ambivalente romantiek dus, die beter gedijt in de pubertijd dan net voorbij de *midlife*.

Mijn argeloosheid is misschien wel typisch voor de wijze waarop beelden en klanken in het geheugen rondhangen en tijdens kennelijk relevante gemoedstoestanden hun werk doen. Dat geldt a fortiori voor religieus geladen beelden en klanken die toch al een geestelijke betekenis of symbolische vorm kennen. Nu zijn het eens niet de bewuste keuzes of de betere argumenten die het religieuze gedachtegoed regisseren maar latente *moods and motivations* die zich even in de waarneming nestelen. Ondertussen is de film een realiteit in zichzelf die bedacht, vormgegeven en bekeken wordt. Een medium dat zijn kracht ontleent aan de boodschap die het subtiel aan het kijkend en luisterend publiek onttrekt.

In deze *Handelingen* staat de religieuze film centraal. Soms vrij evident zoals bij ‘Jezusfilms’ het geval is, maar vaker impliciet wanneer spirituele thema’s aan de orde zijn, of wanneer je jezelf eigenlijk alleen achteraf realiseert dat iets je diep raakt. Films hebben kennelijk het juiste instrumentarium om ‘transcendentie’ in en aan het leven van alledag te laten beleven, ook al realiseren we ons dat ‘het maar een film is’. Het doet ondertussen wel een esthetisch beroep op je overtuiging hoe de wereld in elkaar zit of zou moeten zitten. Daarover valt veel meer zinnigs te zeggen. Neem uw tijd, dit nummer is daarvoor bedoeld. ◀